

Sygn. akt II AKa 303/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2016r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marek Czecharowski (spr.)

Sędziowie: SA – Jerzy Leder

SA – Adam Wrzosek

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2016 r.

sprawy

1. J. J. (1) urodz. (...) w W.

s. M. i E. z d. J.

2. A. K. (1) urodz. (...) w M. s. D. i K. z d. S.

3. J. K. (1) urodz. (...) w K.

s. W. i R. z d. J.

4. K. P. (1) urodz. (...) w W.

s. R. i M. z d. R.

5. T. W. (1) urodz. (...) w C.

s. W. i S. z d. Ł.

oskarżonych z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii ad 1 – 5, z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii ad 1, 4 i 5, z art. 263 § 1 k.k. ad 4 i 5

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 23 marca 2016 r. sygn. akt XVIII K 142/15

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych J. J. (1), A. K. (1), J. K. (1), K. P. (1) i T. W. (1);

zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami z tego tytułu obciążając Skarb Państwa;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. adw. M. W. i M. B. (2) – Kancelarie Adwokackie w W. po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł w tym 23% VAT za obronę z urzędu oskarżonych J. K. (1) i T. W. (1) wykonywaną przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Oskarżeni J. J. (1), A. K. (1), K. P. (1), J. K. (1) i T. W. (1) odpowiadali w jednym postępowaniu jurysdykcyjnym będąc oskarżonymi:

1. **J. J. (1)** o to, że:

I. w okresie od przełomu zimy 2013 r. wiosna 2014 r. wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonym osobami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w trakcie nie mniej niż 12 wyjazdów dokonał przewozu na teren Polski znacznej ilości środka odurzającego w postaci nie mniej niż 20 kg marihuany,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

II. w okresie od końca 2012 r. do listopada 2014 r. w W., w woj. (...) działając wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że w nieregularnych odstępach czasu nabył od T. S. (1) w celu dalszej odprzedaży marihuanę w łącznej ilości nie mniej niż 5 kilogramów i kokainę nie mniej niż 500 gramów,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

2. **A. K. (1)** o to, że :

III. w okresie od marca 2013 r. do końca I kwartału 2014 r. wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wziął udział w przewozie z Czech do Polski znacznej ilości środka odurzającego w postaci nie mniej niż 35 kilogramów marihuany, w ten sposób, że przyjmował ją w W. od osoby bezpośrednio przewożącej ją do Polski, deponował w prowadzonym przez siebie magazynie i przekazywał innym ustalonym osobom,

tj. o czyn z art. 55 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

3. **J. K. (1)** o to, że :

IV. w okresie od ok. marca 2013 r. do połowy 2013 r. w C., wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał przywozu na teren Polski znacznej ilości środka odurzającego w postaci nie mniej niż 20 kilogramów marihuany, przywoząc ją łącznie nie mniej niż 10 razy w ilościach nie mniej niż 2 kilogramy jednorazowo,

tj. o czyn z art. 55 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

4. **K. P. (1)** o to, że :

V. w okresie od wiosny 2014 r. wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w trakcie nie mniej niż 5 wyjazdach dokonał przywozu na teren Polski znacznej ilości środka odurzającego w postaci nie mniej niż 7 kg marihuany,

tj. o czyn z art. 55 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

VI. w okresie od końca 2013 r. do października 2014 r. w W., woj. (...), działając wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji

psychotropowych w ten sposób, że nabył od T. S. (1) w celu dalszej odprzedaży marihuanę w łącznej ilości nie mniej niż 7 kilogramów, mefedron w ilości nie mniej niż 400 gramów i amfetaminę w ilości nie mniej niż 300 gramów,

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

VII. w okresie od wiosny do jesieni 2014 r. w W. uczestniczył w obrocie bronią palną w ten sposób, że przywiózł z Czech karabinek automatyczny (...), który zbył następnie innym osobom,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k.,

5. **T. W. (1)** o to, że:

VIII. w okresie od marca 2013 r. do końca I kwartału 2014 r. wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał przywozu na teren Polski znacznej ilości środka odurzającego w postaci nie mniej niż 35 kilogramów, przewożąc ją w nie mniej niż 15 transzach,

tj. o czyn z art. 55 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

IX. jesienią 2014 r. w C. i W. uczestniczył w obrocie bronią palną w ten sposób, że przewiózł przez granicę Polski pistolet (...) i przekazał w celu dalszej dystrybucji A. K. (1),

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.,

X. w tym samym czasie jak w punkcie VIII, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że w ramach wynagrodzenia za przemyt tych substancji przez granicę Polski, przyjął 0,5 kilograma amfetaminy i 0,5 kilograma marihuany w celu jej dalszej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 23 marca 2016 r. (sygn. akt XVII K 142/15):

I. oskarżonego J. J. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt I czynu uznał za winnego tego, że w okresie nie wcześniej niż od kwietnia 2014 r. do 22 listopada 2014 r., w C. i W., wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w trakcie nie mniej niż 12 wyjazdów, dokonał przywozu z Republiki Czeskiej do Polski znacznej ilości środka odurzającego w postaci nie mniej niż 15 kg marihuany, to jest przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawkiiennej na kwotę 20 złotych;

II. oskarżonego J. J. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt II czynu uznał za winnego tego, że w okresie od przełomu 2012/2013 r. do października 2014 r. w W., działając wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w ten sposób, że w nieregularnych odstępach czasu nabył od T. S. (1) celem dalszej sprzedaży marihuanę w łącznej ilości nie mniejszej niż 5 kilogramów i kokainę w łącznej ilości nie mniejszej niż 500 gramów, to jest przestępstwa z 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 40 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawkiiennej na kwotę 20 złotych;

III. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 i § 2 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw połączył wymierzone oskarżonemu J. J. (1) kary pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył mu kary łączne 5 lat pozbawienia wolności i 120 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawkiiennej na kwotę 20 złotych;

IV. oskarżonego A. K. (1) w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że w okresie od połowy 2013 r. do końca marca 2014 r. w W., wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w przywozie z Republiki Czeskiej do Polski znacznej ilości środka odurzającego w postaci nie mniej niż 20 kilogramów marihuany w ten sposób, że po odebraniu jej w W. od T. W. (1), przekazywał ją innym ustalonym osobom, to jest przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

V. oskarżonego J. K. (1) w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że w okresie od marca 2013 r. do połowy 2013 r. w C. i W., wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał przywozu z Republiki Czeskiej do Polski znacznej ilości środka odurzającego w postaci nie mniej niż 20 kilogramów marihuany, przywożąc ją łącznie nie mniej niż 10 razy w ilościach nie mniejszych niż 2 kg jednorazowo, to jest przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył karę 4 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

VI. oskarżonego K. P. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt V czynu uznał za winnego tego, że w okresie od czerwca 2014 r. do 22 listopada 2014 r., w C. i W., wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w trakcie nie mniej niż 5 wyjazdów, dokonał przywozu z Republiki Czeskiej do Polski znacznej ilości środka odurzającego w postaci nie mniej niż 7 kg marihuany, to jest przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych,

VII. oskarżonego K. P. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt VI czynu uznał za winnego tego, że w okresie od końca 2013 r. do października 2014 r. w W., wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowej w ten sposób, że w nieregularnych odstępach czasu nabył od T. S. (1) celem dalszej sprzedaży marihuanę w ilości nie mniejszej niż 100 gramów i przekazał mu celem dalszej sprzedaży amfetaminę w ilości nie mniejszej niż 300 gramów, to jest przestępstwa z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

VIII. oskarżonego K. P. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt VII czynu uznał za winnego tego, że w nieustalonym czasie jednak nie wcześniej niż w sierpniu 2014 r. i nie później niż w październiku 2014 r. w W., wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, brał udział w obrocie bronią palną w ten sposób, że przywiózł z Republiki Czeskiej do Polski karabinek automatyczny (...) z amunicją w ilości nie mniejszej niż 50 sztuk, który wraz z amunicją sprzedał następnie innym ustalonym osobom, to jest przestępstwa z art. 263 § 1 k.k. i na podstawie art. 263 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 i § 2 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw połączył wymierzone oskarżonemu K. P. (1) kary pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył mu kary łączne 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 120 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

X. oskarżonego T. W. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt VIII czynu uznał za winnego tego, że w okresie od połowy 2013 r. do końca marca 2014 r., w C. i W., wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co najmniej 15 razy dokonał przywozu z Republiki Czeskiej do Polski znacznej ilości środka odurzającego w postaci nie mniej niż 20 kilogramów marihuany, to jest

przestępstwa z art. 55 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie art. 55 ust. 3 z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności i 130 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł;

XI. oskarżonego T. W. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt IX czynu uznał za winnego tego, że w okresie od lutego 2014 r. i nie później niż do kwietnia 2014 r. w C. i W., wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, brał udział w obrocie bronią palną w ten sposób, że przywiózł z Republiki Czeskiej do Polski pistolet (...) z tłumikiem i amunicją w ilości nie mniejszej niż 50 sztuk oraz karabinek (...) z amunicją w ilości ok. 20 sztuk a następnie przekazał go wraz z amunicją ustalonej osobie celem ich sprzedaży i przyjmując kwalifikację z art. 263 § 1 k.k. na podstawie art. 263 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

XII. oskarżonego T. W. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt X czynu uznał za winnego tego, że w okresie od połowy 2013 r. do końca marca 2014 r., w C., brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w ten sposób, że w ramach wynagrodzenia za przywóz marihuany z Republiki Czeskiej do Polski przyjął od ustalonych osób 0,5 kilograma amfetaminy celem dalszej dystrybucji, to jest przestępstwa z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

XIII. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 i § 2 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw połączył wymierzone oskarżonemu T. W. (1) kary pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył mu kary łączne 7 lat pozbawienia wolności i 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

XIV. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet wymierzonych oskarżonemu kar pozbawienia wolności zaliczył ich zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie w tym: J. J. (1) od 22.11.14 r. do 13.01.16 r. i od 18.01.16 r. do 23.03.16 r., A. K. (1) od 18.02.15 r. do 23.03.16 r., J. K. (1) od 18.02.15 r. do 23.03.16 r., T. W. (1) od 18.02.15 r. do 07.07.15 r., K. P. (1) od 22.11.14 r. do 23.03.16 r.,

XV. na podstawie art. 70 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci: pakietów foliowych z zawartością suszu roślinnego, wymienionych pod pozycjami 1-3 wykazu dowodów rzeczowych (...) (k.564) i torebki foliowej z zawartością suszu roślinnego, wymienionej pod pozycją 4 wykazu dowodów rzeczowych (...) (k.-564), przechowywanych w magazynie KSP WTK i Z oraz poprzez sprzedaż samochodu osobowego marki F. (...) o nr. rej. (...), wymienionego pod pozycją 6 wykazu dowodów rzeczowych (...), przechowywanego na parkingu KSP przy ul. (...) w W.,

XVI. na podstawie art. 231 § 1 k.p.k. orzekł złożenie do depozytu sądowego atrapy broni palnej, wymienionej pod pozycją 5 wykazu dowodów rzeczowych (...), przechowywaną w magazynie KSP WTK i Z;

XVII. na podstawie art. 619§1 k.p.k., art. 618§ 1 pkt 11 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. W. i adw. M. B. (2) wynagrodzenia w wysokości po 1560,00 zł. podwyższone o obowiązujący podatek od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu odpowiednio oskarżonym J. K. (1), T. W. (1);

XVIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońcy wszystkich oskarżonych.

Obrońca osk. J. J. (1) zarzucił wyrokowi obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie:

art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. i art. 172 k.p.k. ponosząc, iż podczas procesu obrona składała następujące wnioski dowodowe:

1) wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka T. S. (1) z udziałem biegłych; lekarza psychiatry oraz psychologa na okoliczność relacji świadka z oskarżonym oraz udziału oskarżonego w procedurze transgranicznego transferu środków odurzających i wprowadzeniu ich do obrotu,

2) wniosek odwodowy, złożony na rozprawie od protokołu o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka K. G.,

3) wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka A. S.,

4) wniosek dowodowy o wystąpienie do Prokuratury Apelacyjnej z zapytaniem czy w ramach pomocy między państwowej wstępowano do Republiki Czeskiej celem ustalenia tożsamości osoby o imieniu „M.” wskazanej przez świadka oskarżenia T. S. (1) jako dostawce broni z terenu Czech, czy podjęto jakiejkolwiek czynności w tej kwestii,

5) wniosek dowodowy o wystąpienie do Prokuratury Apelacyjnej z zapytaniem czy zwrócono się do jednostek śledczych Republiki Czeskiej w sprawie analizy połączeń telefonicznych wykonywanych między T. S. (1) a M. i czy rejestr tych połączeń został zabezpieczony i jest możliwy do wglądu. Ustalenie czy śledztwo zawisłe pod sygnaturą Ap V Ds. 105/15 było prowadzone przy udziale jednostek śledczych spoza Polski.

Wszystkie wskazane powyżej wnioski zostały przez sąd oddalone, jako nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy oraz wnioski dowodowe w sposób oczywisty zmierzające do przedłużenia postępowania. W konsekwencji decyzje sądu oddalające, każdorazowo naruszyły dyspozycję art. 170 k.p.k.

Wskazując na powołany powyżej zarzut skarżący wniósł o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania albowiem konieczne jest przeprowadzenie przewodu na nowo w całości.

W uzasadnieniu apelacji skarżący przywołał własne zeznanie świadka oskarżenia T. S. na temat zażywania przez niego różnych środków odurzających co mogło rzutować na jego możliwości „postrzegania rzeczywistości, zapamiętywania faktów oraz możliwości oraz jakości ich odtwarzania”. To zaś czyniło niezbędnym przesłuchanie świadka w obecności psychiatry i psychologa.

Wskazał też na celowość i faktyczną możliwość przesłuchania wymienionych w apelacji świadków, jak też dokonania ustaleń za pośrednictwem czeskich organów ścigania dla rozwiania wątpliwości co do istnienia w ogóle osoby określonej imieniem M..

Obrońca osk. A. K. (1) zarzucił wyrokowi mającą wpływ na jego treść - obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

a) naruszenie przepisu art. 2 k.p.k., w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 § 1 k.p.k., poprzez zaniechanie realizacji zasady dążenia do wykrycia prawdy materialnej i zaniechanie wyjaśnienia okoliczności, dotyczących zarzucanego oskarżonemu czynu, które to okoliczności nasuwały poważne wątpliwości, a ich wyjaśnienie mogłoby doprowadzić do odmiennej oceny stanu faktycznego sprawy w zakresie przyjętej kwalifikacji prawnej inkryminowanego czynu;

b) naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. poprzez nie zastosowanie przez Sąd Okręgowy w Warszawie orzekający meriti zasady swobodnej kontrolowanej oceny dowodów i popadnięcie przez Sąd w dowolność ocen w zakresie wyjaśnień i zeznań świadka T. S. (1), wyjaśnień M. K. (1), a także poprzez uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego A. K. (1)

co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu stypizowanego w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

c) naruszenie przepisu art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego wbrew naczelnej regule procesu karnego - in dubio pro reo.

Skarżący zakwestionował wiarygodność św. T. S. a także M. K.. Nadto zwrócił uwagę, że Sąd nie przyjął - wbrew twierdzeniu w uzasadnieniu – najniższych wartości co do ilości odbiorów narkotyków i ich jednorazowych ilości co rzutowało na wielkość przypisaną w opisie czynu w wyroku. Również moment wyjazdu osk. A. K. za granicę nie pozwala na przypisanie mu świadomości pochodzenia wcześniejszych przesyłek środków odurzających.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie IV poprzez uznanie, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu stypizowanego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie mu na tej podstawie kary w dolnej granicy jego ustawowego zagrożenia ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca osk. J. K. (1) zarzucił wyrokowi obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 4, 5 § 2, 7, 410 i 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów, polegające na nieznajdującym oparcia w materiale dowodowym przyjęciu, że:

a. oskarżony J. K. (1) w okresie od marca 2013 roku do połowy 2013 roku odbył co najmniej 10 podróży z Republiki Czeskiej do Polski, podczas których przywiózł niemniej niż 20 kilogramów marihuany, przewożąc niemniej niż 2 kg jednorazowo;

b. oskarżony J. K. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z J. P. i T. S. (1), a w przemyśle wraz z oskarżonym uczestniczyli T. W. (2) i nijaki M., których oskarżony znał i z nimi współpracował;

c. oskarżony J. K. (1) otrzymał od T. S. (1) każdorazowo 2.000 zł za każdą ze swoich rzekomych podróży.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego J. K. (1),

- ewentualnie, o zmianę kwalifikacji czynu oskarżonego poprzez wyeliminowanie z podstawy skazania art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie oskarżonemu łagodnej kary z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania na podstawie art. 55 ust 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomani.

Ponadto postawił tezę, że nawet przy przyjęciu okoliczności faktycznych ustalonych przez Sąd Okręgowy, kategorycznie należy zakwestionować orzeczenie w zakresie kary, jako rażąco surowej.

W uzasadnieniu skarżący utrzymuje, że poza zeznaniami skruszonego przestępcy T. S., „żaden inny dowód” nie wskazuje na sprawstwo J. K., świadek zaś zeznaje sprzecznie co do okresu ich współpracy i świadomości oskarżonego co zawierały paczki pakowane w Czechach do samochodu. Przewieziona zaś przez oskarżonego zamknięta na kod walizka miała według zapewnień S. zawierać firmowe ubrania, markowe perfumy i topową biżuterię.

Obrońca osk. K. P. (1) zarzucił z kolei wyrokowi:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływy na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) przepisu art. 424 k.p.k., polegającą na niedopełnieniu określonego tym przepisem obowiązku zamieszczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia koniecznych elementów, a przede wszystkim szczegółowego wskazania jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione w tym w szczególności, które dowody pozwoliły na ustalenie przyjętego przez Sąd I instancji stanu faktycznego, gdyż samo tylko łączne wymienienie szeregu dowodów bez ich skonkretyzowania i powołania oraz odniesienia co do określonych faktów nie spełnia wymogu wynikającego z art. 424 k.p.k.;

c) przepisu art. 7 k.p.k., poprzez naruszenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej kontrolowanej oceny dowodów i popadnięcie w dowolność ocen w zakresie przyznania wiarygodności zeznaniom T. S. (1), poprzez popadnięcie przez Sąd w dowolność w zakresie oceny powyższego dowodu;

i w efekcie

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia i polegał na nietrafnym przyjęciu, iż oskarżony K. P. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanych mu przestępstw w sytuacji, gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku.

Ponadto zaskarżonemu wyrokowi, zarzucił rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego K. P. (1), poprzez wymierzenie kary rażąco wygórowanej w odniesieniu do kary sprawiedliwej.

Wskazując na powyższe, na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k., wniósł o zmianę zaskarżonemu wyroku, poprzez uniewinnienie oskarżonego K. P. (1) w całości od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu zakwestionował wiarygodność świadka T. S. zwracając uwagę na sprzeczności w jego relacjach w śledztwie i na rozprawie oraz brak ich weryfikacji innym źródłem dowodowym.

Przywołując kryteria wymiaru kary stwierdził na koniec, iż jest ona rażąco wygórowana.

Obrońca osk. T. W. (1) zarzucił zaś wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie: art. 2 § 2 k.p.k., 167 k.p.k. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie wszystkich niezbędnych a możliwych dowodów, w tym oddalenie wniosku dowodowego obrońcy w przedmiocie przesłuchania w charakterze świadka K. G., który to świadek zgodnie z ustaleniami Sądu miał istotną wiedzę w sprawie, w szczególności miał bezpośredni kontakt z T. S. (1), J. P. oraz „M.” nadto jak wynika z zeznań świadka T. S. (1) mógł znać personalia tej osoby,

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4, 7, 410 k.p.k. poprzez nierozważnie wszystkich okoliczności sprawy, zwłaszcza tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego, orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, a mianowicie:

co do czynu z pkt X wyroku:

- poprzez przyjęcie, że wyjaśnienia oskarżonego są niespójne i niewiarygodne, choć korespondują z materiałem dowodnym zgromadzonym w sprawie, zwłaszcza co do wiedzy oskarżonego, iż przedmiotem zlecenia, są ubrania oraz perfumy, co potwierdzają wyjaśnienia współoskarżonego oraz zeznania przesłuchanych świadków, nadto bezpodstawne uznanie, że tego rodzaju działalność była ekonomicznie nieuzasadniona, nie przeprowadzając w tym zakresie żadnych dowodów.

- poprzez bezpodstawne odmówienie prymatu wiarygodności wyjaśnieniem T. W. (1), że T. S. (1) bądź J. P. mogli wprowadzić w błąd oskarżonego, co było faktycznym przedmiotem przesyłki w sytuacji, gdy z ustaleń sądu wynika, że podobne sytuacje miały miejsce lub były zlecane przypadkowym kurierom.

co do czynu z pkt XI wyroku:

- poprzez przyjęcie za w pełni wiarygodne i oparcie się w całości na zeznaniach świadka T. S. (1), iż oskarżony miał wiedzę i brał udział w obrocie bronią palną w ten sposób, że przywiózł z Republiki Czeskiej do Polski pistolet (...) z tłumikiem i amunicją w ilości nie mniejszej niż 50 sztuk oraz karabinek (...) z amunicją w ilości ok. 20 sztuk, a

następnie przekazał go wraz z amunicją ustalonej osobie celem ich sprzedaży, choć zeznania te nie mają oparcia w żadnym innym dowodzie potwierdzającym wiedzę, rolę bądź fakt przewozu broni przez oskarżonego, tym bardziej, że karabinek (...) nie był objęty aktem oskarżenia, jak i zeznania te stoją w opozycji do wyjaśnień oskarżonego.

co do czynu z pkt XII wyroku:

- poprzez przyjęcie i oparcie się w całości na zeznaniach świadka T. S. (1), iż oskarżony T. W. (1) w ramach wynagrodzenia za przemyt, przyjął 0,5 kilograma amfetaminy i 0,5 kilograma marihuany w celu jej dalszej dystrybucji, choć zeznania te nie mają oparcia w żadnym innym dowodzie, jak i stoją w opozycji do wyjaśnień oskarżonego, nadto brak jest ustaleń, aby oskarżony w ogóle zajmował się dystrybucją, zważywszy, iż zamieszkiwał na terenie Republiki Czeskiej.

w konsekwencji:

3. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę a mający wpływ na treść wyroku, wyrażający się w niezgodnym z treścią dowodów przeprowadzonych na rozprawie ustaleniu, na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, z pominięciem dowodu z przesłuchania kluczowych świadków, że oskarżony T. W. (1) dokonał zarzuczanych mu czynów.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania;

Wniósł też o zasądzenie na jego rzecz kosztów obrony z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, oświadczając, że koszty te nie zostały pokryte ani w całości ani w części.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Żadna z apelacji nie zasługuje na uwzględnienie, dlatego też wyrok został utrzymany w mocy w całości, co do wszystkich oskarżonych.

Oceniając apelację obrońców należy zwrócić uwagę na szereg kwestii natury ogólnej.

Przedmiotowa sprawa dotyczy nie indywidualnego przedsięwzięcia kilku osób przemycających z zagranicy środki odurzające oraz uczestniczących w obrocie nimi (także pochodzącymi z innych źródeł) lecz stanowi fragment (i to nikły mimo ilości tych środków) bardzo rozwiniętego już rynku narkotykowego, którego obraz przedstawił w swych wyjaśnieniach i zeznaniach św. T. S. (1).

Podjęcie przez tego świadka współpracy z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości skutkowało oczywistymi (wynikającymi z obowiązujących przepisów) korzyściami z punktu widzenia jego sytuacji procesowej. Chybione są zatem zarzuty apelacji przedmiotem, których jest próba zdyskredytowania świadka jako osoby uzależnionej, a przez to dotkniętej zapewne ułomnością w zakresie możliwości postrzegania, rejestrowania i odtwarzania faktów, a tym samym niewiarygodnej. Jest to zresztą charakterystyczne działanie przyjmowane w strategii obrony w wielu analogicznych sprawach. Typowym zaś w takich okolicznościach jest twierdzenie, że próba skorzystania z dobrodziejstwa przepisów dotyczących świadka koronnego, czy też art. 60 § 3 i 4 k.k. wiąże się każdorazowo z bezpodstawnym pomówieniem osób wskazywanych jako współdziałających w popełnieniu przestępstw; częstokroć też zarzuca mu się zemstę w związku z konfliktami istniejącymi rzekomo między pomawiającymi i pomawianymi.

W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z klasyczną realizacją podobnego scenariusza. Trzeba zatem podkreślić, iż uzasadnienie wyroku wyjątkowo obszerne, przejrzyście zredagowane, w sposób rzeczowy przedstawia tło przestępczych poczynań oskarżonych, poszczególne przedsięwzięcia, dowody wskazujące na poparcie dokonanych ustaleń, a wreszcie konkluzję w postaci zweryfikowanych opisów czynów, omówienia ich kwalifikacji prawnej a wreszcie wymiaru kar.

Sąd I instancji podkreśla zasadnicze znaczenie dla dokonanych ustaleń – wyjaśnień i zeznań św. T. S. i ocenia je uwzględniając obowiązujące kryteria nakazujące zwiększoną ostrożność z uwagi na chęć skorzystania przez niego z profitów należnych osobie ujawniającej przestępczy proceder i współsprawców przestępstw. Słusznie też dostrzega, iż T. S. (1), który fakt zatrzymania przez policję z transportem narkotyków postanawia wykorzystać dla wyrwania się z kręgu osób trudniących się ich handlem, składa przez kilkanaście dni wyjaśnienia dotyczące jego oraz znacznego kręgu osób zaangażowanych w handel narkotykami pokazując relacje łączące te osoby, mający miejsce na przestrzeni wielu lat i w odniesieniu do liczącej dziesiątki kilogramów ilości narkotyków różnego rodzaju. Relacjonuje też przypadki innych przestępstw (handel bronią), na których popełnienie zdecydował się poza przemysłem narkotyków. Sąd Okręgowy dostrzega też nieścisłości w relacjach T. S. analizując ich istotę i znaczenie dla dokonywanych ustaleń a przede wszystkim z punktu widzenia wiarygodność składanych kolejno relacji (str. 37 – 42 pisemnych motywów).

Przede wszystkim nie znajduje – i w ocenie Sądu Apelacyjnego w pełni zasadnie – podstaw do zakwestionowania wyjaśnień oraz zeznań T. S. z uwagi na przyznany przezeń fakt używania środków odurzających. Rzeczowość jego relacji, logika wywodów, szczegółowość relacjonowanych wielu wydarzeń, ostrożność wyrażająca się wskazywaniem ilości przypadków i wielości postaci narkotyków lub orientacji osób uczestniczących w danym czynie co do jego istoty, wreszcie przypadki korygowania wcześniejszych relacji świadczą, iż T. S. nie miał żadnych trudności w rejestrowaniu wydarzeń i ich odtwarzaniu, co skutkowało zasadnym oddaleniem wniosku obrony o przesłuchanie go z udziałem biegłych określonych specjalności. Stanowisko to należało w pełni podzielić.

Wbrew twierdzeniom zawartym w szeregu apelacji depozycje T. S. znalazły przede wszystkim potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonych, którzy przyznali się w praktyce do udziału w czynach przestępnych, kwestionując co prawda skalę swego udziału lub świadomości przestępności określonych czynów. Dotyczy to czterech spośród oskarżonych (A. K., T. W., M. P. i J. K.). Jedynie bowiem J. J. (1) konsekwentnie przyjął taktykę negowania udziału w przestępstwach i odmowy składania wyjaśnień, choć był on jednym z zatrzymanych przez policję z transportem marihuany w drodze powrotnej z Czech.

Zatem depozycje T. S. znajdują potwierdzenie samych współoskarżonych.

Należy natomiast zwrócić uwagę na ich ewolucję w zależności do etapu postępowania. I tak osk. A. K. neguje swój udział **w przemyśle** wykorzystując fakt, iż jego rola jako kuriera wiązała się z przejmowaniem przesyłki marihuany od osk. T. W., a gdy wiozł w okolice C. T. S. i J. J. (gdyż nie posiadali prawa jazdy) oczekiwał na nich po stronie polskiej podczas kiedy oni udawali się po marihuanę.

W pierwszych jednak wyjaśnieniach oskarżony ten podał, że już po odebraniu po raz pierwszy przesyłki od T. W. zajrzał do walizki i rozpoznał, że jest w niej marihuana. Zresztą godząc się na rolę kuriera i „magazyniera” domyślał się, że chodzi o narkotyki. Dostawał zresztą „wynagrodzenie” za odbiór przesyłki głównie w postaci marihuany.

W przywoływanych w apelacji zeznaniach św. T. S. (k. 476) zawarte jest przede wszystkim jego kategoryczne stwierdzenie: „K. wiedział, bez cienia wątpliwości skąd jest ta marihuana, wiedział, że „K.” jedzie zza granicy”. Koresponduje ono w pełni z deklarowanymi w pierwszych wyjaśnieniach A. K. „domysłach” potwierdzonych przejrzeniem zawartości walizki (k. 297) oraz informacją od T. S. (k. 436).

Co istotne – także z uwagi na jeden z zarzutów apelacji - w wyjaśnieniach tych osk. A. K. mówił o co najmniej 10 a być może 15 – tu przesyłkach przyjętych od W., zazwyczaj ok. 4 kg wagi (koresponduje to z relacją T. S. podającego wagę od 1 kilograma do 4 kilogramów – k. 1065). Dopiero w kolejnym przesłuchaniu ogranicza ich ilość do max. 10 – ciu, by na rozprawie zmniejszyć ich ilość do najwyżej ośmiu. Co ciekawe ta ostanta liczba z kolei koresponduje z liczbą ok. 8 spotkań, o których mówi – na rozprawie T. W..

Jednoznacznie wyklucza udział osk. J. J. (1) (rzekomo widzi go na rozprawie po raz pierwszy), choć przyznaje, że człowieka nazywanego K. zna z okresu wcześniejszego.

Wreszcie odnotować należy, że własna ocena osk. A. K. nawet przy minimalnej liczbie „przejęć”, transportu od T. W. przemnożona przez ilość 4 kg przesyłki daje wartość 32 kg. Wyklucza to tezę obrońcy o konieczności przyjęcia w zmodyfikowanym opisie czynu wielkości łącznej 10 kg, a zasadnym czyni określenie jej, w ślad za relacją T. S., na minimum 20 kg.

Jako wyjątkowo naiwne należy uznać twierdzenie osk. T. W. (stanowiące bazę zarzutu apelacji co do nieświadomości zawartości przewożonych na zlecenie T. S. przesyłek) o przemycie ubrań i perfum. Tego rodzaju towary nie są objęte zakazem, a zważywszy na wielkość przesyłki również opłatami celnymi, co jest oczywiste dla każdego podróżnego, a tym bardziej dla człowieka mieszkającego w Czechach (tak jak T. W.), a mającego bliskich po polskiej stronie. Podkreślić należy, że zarzuty dotyczą 2013 i 2014 roku, a więc okresu kiedy z granicy czesko – polskiej zniknęły już nawet tzw. mrówki przenoszące tańszy w Czechach alkohol.

Do tej relacji dostosował też linię obrony osk. J. K. (1), który przed Sądem dowodząc swej nieświadomości i modyfikując swoje wyjaśnienia także podjął wątek ubrań, perfum i „topowej biżuterii”.

Oskarżeni wzajemnie wykluczali by się znali, choć w śledztwie operowali prawidłowymi pseudonimami lub dokonali rozpoznania z fotografii.

W przypadku osk. J. K. – świadek T. S. w przywołanych w apelacji zeznaniach na rozprawie w dniu 20 listopada 2015 r. rzeczowo i ze szczegółami opisuje podróż z udziałem tego oskarżonego do K. (miejscowość w Republice Czeskiej) i jego powrót z transportem narkotyków taksówką do Z. lub autem T. W. (1) do K., a stamtąd pociągiem do W.. Koryguje przy tym wcześniej podany okres w jakim J. K. pełnił rolę kuriera i przyczynę rezygnacji z jego udziału w przedsięwzięciu wobec ryzykownych zachowań tego ostatniego. Przekonywująco opisuje jedną z podróży, co w żaden sposób nie podważa faktu ich większej liczby którą określa na „około 10 a może nawet więcej transportów” (k. 1065v).

Odnosząc się do apelacji obrońcy os. K. P. zwrócić uwagę należy na to, iż w części dotyczącej meritum jest ona polemiką z prawidłowymi ustaleniami Sądu (o czym była już mowa wyżej) w pozostałej zaś części odnosi się do zarzutu rażącej surowości kary do czego Sąd Apelacyjny odniesie się w dalszym fragmencie uzasadnienia.

Podobnie należy ocenić apelację obrońcy osk. T. W., polemizującą z ustaleniami Sądu opartymi na wyjaśnieniach T. S., w których od początku bardzo rzeczowo opisuje osobę T. W. oraz jego role: polegające na przewiezieniu „K. przez granicę z towarem” najczęściej do K. (k. 157), albo jako przewoźnika transportu narkotyków do W., gdzie w restauracji (...) odbierał je osk. A. K. (k. 164).

Nie ma też przekonujących powodów uznawać za nieracjonalne „doplacanie w narkotykach” K. o czym św. T. S. mówi w zeznaniach na rozprawie 23 listopada 2015 r., skoro niejednokrotnie taka forma wynagrodzenia stosowana była na rynku narkotykowym, a z zeznań tych w żadnym razie nie wynika by oskarżony wiozł je z powrotem do Czech (stwierdzenie na str. 4 uzasadnienia apelacji). Ustalanie ich dalszego losu nie było przedmiotem postępowania w sprawie.

Odnośnie wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka – K. G. (nota bene zgłoszonego przez obrońcę J. J. tuż przed zamknięciem przewodu) Sąd podjął decyzję uzasadniając ją, a strony nie wniosły o uzupełnienie przewodu sądowego (k. 1544 – ! uwaga błędna ponowna numeracja stron od karty 1569 – przyp. S.A.).

W kwestii pozostałych wniosków dowodowych (także autorstwa obrońcy osk. J. J.) w tym dotyczących przesłuchania A. S. oraz uzyskania informacji od organów Republiki Czeskiej Sąd wypowiedział się przekonująco na rozprawie w dniu 22 stycznia 2016 r. (k. 1378).

Konkludując, stwierdzić należy, iż apelacje obrońców oskarżonych nie wykazały błędów w postępowaniu jurysdykcyjnym, potrzeby jego uzupełnienia, ani też w poczynionych ustaleniach faktycznych.

Sąd Okręgowy dokonał też prawidłowej kwalifikacji prawnej poszczególnych czynów, szczegółowo i trafnie omawiając zajęte w tej mierze stanowisko na str. 53 – 56 pisemnych motywów. Przywołując określone dowody wykazał zasadność dokonanej subsumpcji.

Obszernie też omówił motywy wymierzenia kar jednostkowych (str. 56 – 64) oraz kar łącznych (str. 64 – 66). Przywołał wszystkie okoliczności rzutujące na ich wymiar w przypadku każdego oskarżonych wyjaśniając przekonywująco motywy ich zróżnicowania, w tym np. przyczyny wymierzenia zbliżonych wysokością kar za jeden przypisany czyn w przypadku osk. J. K. oraz dwóch czynów przypisanych osk.

J. J. i K. P.. Baczył również na wewnętrzną spójność wyroku.

Nie budzą także zastrzeżeń pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyroku co do zaliczenia na poczet kar stosowanych środków zapobiegawczych, dowodów rzeczowych, wynagrodzenia obrońców z urzędu i kosztów postępowania w sprawie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku. Zważywszy na wysokość orzeczonych kar i czas dotychczasowej izolacji co rzutuje niewątpliwie na sytuację majątkową oskarżonych Sąd zwolnił ich od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami z tego tytułu Skarb Państwa.